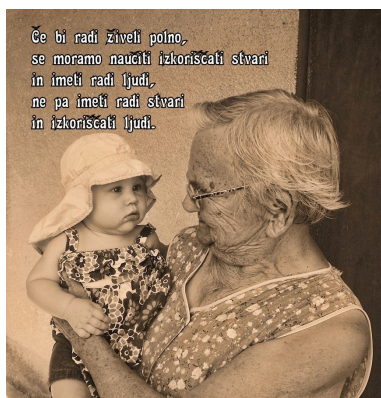

RAZPORED SV. MAŠ

27.06.2022 PONEDELJEK Ema Krška, vdova	KAPELA ob 19.00	+ STANE ŠTOKA, pn. Tomaj 46
28.06.2022 TOREK Irenej, škof in mučenec	KRIŽ ob 19h	++ UKMAR, Šepulje 25
29.06.2022 SREDA PETER IN PAVEL, apostola zavetnika župnije	TOMAJ ob 19h	ZA ZDRAVJE VAŠČANA, pn. vaščanov
30.06.2022 ČETRTEK Prvi mučenci rimske Cerkve	KRIŽ ob 19h	++ JERMAN, Šepulje 20
01.07.2022 PETEK Prvi petek v mesecu	KRIŽ ob 17h	+ DUŠICA TURK, Šepulje 6, 8.dan
02.07.2022 SOBOTA Marijin spomin	AVBER ob 19h	+ Marija GULIČ, Ponikve 9
03.07.2022 14 NEDELJA MED LETOM Nedelja Slovencev po svetu zun.slovesnost ž.praznika	KAZLJE ob 8.30 TOMAJ ob 10.00	+ MILKO ZLOBEC, Ponikve 6 ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE

Če bi radi živeli polno,
se moramo naučiti izkoriščati stvari
in imeti radi ljudi,
ne pa imeti radi stvari
in izkoriščati ljudi.

ŽUPNIJA TOMAJ OZNANILA ZA: TOMAJ, AVBER in KAZLJE 13 nedelja med letom

Štev.:27/LETO X.

26. JUNIJ 2022

Jezusove zahteve do učencev
Iz svetega evangelija po Luku (Lk 9,51-62)

Ko so se dopolnjevali dnevi, v katerih naj bi bil Jezus vzeti v nebesa, se je tudi sam odločil iti v Jeruzalem. Pred seboj je poslal svoje glasnike, ki so spotoma prišli v neko samarijsko vas, da bi vse pripravili zanj;

vendar ga tam niso sprejeli, ker je bil namenjen v Jeruzalem. Ko sta to videla učenca Jakob in Janez, sta rekla: »Gospod, ali hočeš, da rečeva, naj pade ogenj z neba in jih pokonča?« Jezus se je obrnil k njima in ju pograjal.

Nato so odpotovali v drugo vas. Ko so potovali, mu je nekdo rekel: »Za teboj bom hodil, kamor koli pojdeš.« Jezus pa mu je dejal: »Lisice imajo brloge in ptice neba gnezda, Sin človekov pa nima, kamor bi glavo naslónil.« Nekomu drugemu pa je rekel: »Hôdi za menoj!« A ta je dejal: »Gospod, dovoli mi, da prej grem in pokopljem svojega očeta.« Rekel mu je: »Pústi, naj mrtvi pokopljejo svoje mrtve, ti pa pojdi in oznanjaj Božje kraljestvo!« Spet drug mu je rekel: »Hodil bom za teboj, Gospod, a dovoli mi, da se prej poslovim od svojih domačih.« Jezus pa mu je rekel: »Nihče, kdor položi roko na plug in se ozira nazaj, ni primeren za Božje kraljestvo.«

Telefon: 041 649 617; Župnijska spletna strani: <https://zupnija-tomaj.rkc.si>.

TRR: SI56 1971 0501 2789 029 (DBS, SWIFT SZKBSI2X); DŠ župnije: 83155317. Odgovarja: Gabrijel Vidrih, župnik; gabrijelvidrih1@gmail.com; župnija: gvidrih@zupnijatomaj.si

RAZMIŠLJANJA

Lavretanske litanije Matere Božje so velika hvalnica naši nebeški Materi Mariji. Posebej prisrčno jih molimo v času šmarnične pobožnosti, a največkrat ob njih ne razberemo ob posameznih vzdihlih njihovega sporočila. V naslednjih razmišljanjih bomo skušali to vrzel zapolniti.

MATI USMILJENA, MATI MILOSTI BOŽJE, MATI UPANJA

V slovenskem jeziku imata besedi »milost« in »usmiljenje« posebno povezanost. Beseda milost (lat. gratia, gr. charis) pomeni čisti in nezaslužen dar, ki ga Bog podeljuje posamezniku ali skupini. Tudi pri izrazu »usmiljenje« (misericordia) lahko začutimo to povezavo z nezasluženim darom. Usmiljenje je nekaj, česar si ne moremo zaslužiti. Dve hebrejski besedi, ki se nanašata na milost in usmiljenje, sta *hanam* in *raham*. Prva pomeni prostovoljni dar naklonjenosti, druga pa usmiljenje in sočutje, lahko tudi milostno obnovo porušenega odnosa. Vsi ti pojmi se nanašajo na Božjo izbiro Izraelcev kot izvoljenega ljudstva in na Božjo odločenost, da jih ne zapusti kljub njihovem nespoštovanju zaveze. S pojmom milosti je povezana tudi hebrejska beseda *khen*, ki pomeni milostljivost, prijaznost in ustrežljivost. Ko torej usmiljenje in milost povezujemo z Marijo, najprej izstopa njena izvoljenost. Marija sama po sebi nima nobenih zaslug za to, da je postala mati Odrešenika. Bog sam je pripravil prostor učlovečenemu Sinu v telesu izvoljenega dekleta, ki je bilo že prej obvarovano izvirnega greha. Bila pa je odprta za ta Božji dar, preko nje pa je bilo svetu podarjeno odrešenje kot največji Božji zastonjski dar. Ta milost je tesno povezana z odpuščanjem. Naši grehi sami po sebi terjajo pravično plačilo dolgov. Nemogoče je s človeškimi močmi zadostiti neskončni in presveti Božji pravičnosti, za katero so naše neurejene strasti strahoten madež. Namesto človeštva se je Bog učlovečil in sam Božji sin je nase vzel breme plačnika dolgov grešnega človeštva. In na tej podlagi smo sami deležni odpuščanja in usmiljenja. Božja Mati Marija ima tu nenadomestljivo vlogo, saj je prav ona rodila Zveličarja, ki se je 1900 let kasneje sv. Favstini Kowalski razodel kot Usmiljeni in potrdil pozabljeno resnico evangelija, da usmiljenje slavi zmago nad sodbo. Po priprošnji Marije torej prejemamo številne milosti, o čemer pričajo mnoge zahvale v Marijinih romarskih svetiščih. A največja milost med vsemi je ta, da smo zaradi Jezusove spravne žrtve deležni Božjega usmiljenja.

Z milostjo in usmiljenjem pa je tesno povezano tudi upanje kot druga od treh temeljnih krščanskih kreposti. Nekdanji češki predsednik, disident in literat Václav Havel je nekoč zapisal, da upanje ni prepričanje, da se bo nekaj dobro izšlo, ampak prepričanje, da je nekaj smiselno, ne glede na to, kako se izide. Takšna definicija upanja je zelo blizu krščanskemu pogledu na upanje. Kot pravi Katekizem katoliške Cerkve, ja upanje tista božja krepost, s katero hrepenimo po nebeškem kraljestvu in po večnem življenju kot svoji sreči, zaupajoč v Kristusove obljube in opirajoč se ne na svoje moči, marveč na pomoč milosti Svetega Duha. Ne gre torej za neko posvetno upanje, ki je pravzaprav samo drugo ime za negotovost. Krščansko upanje povzema in dopolnjuje upanje izvoljenega ljudstva, ki ima svoj izvor in svoj vzor v upanju Abrahama, obdarjenega v Izaku z božjimi obljubami in očiščenega s preizkušnjo žrtve, razodeva pa se tudi v Jezusovi razglasitvi blagrov. Prav zaradi Božjega usmiljenja in mnogih darov, ki nam jih daje, smemo »upati proti upanju« tudi v okoliščinah, ki same po sebi ne dajejo nobenega upanja. Tudi zato se k Mariji danes zateka mnogo bolnikov in ljudi, ki so na takšen ali drugačen način preizkušani. Mnoge milosti so namreč izprošene prav na priprošnjo Marije. Marija, Mati milosti, Mati usmiljenja in Mati upanja, prosi za nas.

SVETI ANTON PADOVANSKI

Italijani ga kličejo "Il Santo", čeprav sam ni bil Italijan, ampak Portugalec. Vseeno pa je kot sodobnik sv. Frančiška Asiškega in osrednja "intelektualna pest" reda manjših bratov močno zaznamoval srednji vek in ostaja aktualen tudi dandanes. Sveti Anton Padovanski (1195–1231) goduje 13. junija, torej na današnji dan, in je eden od najbolj priljubljenih in poznanih svetnikov. Samo enajst mesecev po njegovi smrti ga je papež Gregor IX. (1227–1241) že razglasil za svetnika, kar je v zgodovini Cerkve najkrajši beatifikacijski postopek. Papež Pij XII. (1939–1958) ga je 16. januarja 1946 razglasil tudi za cerkvenega učitelja, kar dokazuje njegovo izjemno učiteljstvo ter veliko svetništvo. V znameniti [baziliki sv. Antona v Padovi](#) v Italiji, ki so jo zgradili kot nagrobno cerkev po njegovi smrti, vsako leto moli preko 5 milijonov vernikov. **Anton Padovanski** se je leta 1195 rodil v bogati plemiški družini v Lizboni na Portugalskem, njegovo krstno ime pa je bilo Fernando. Po dobri verski izobrazbi se je leta 1211 pridružil regularnim avguštinskim kanonikom v portugalski Coimabri in prejel mašniško posvečenje. Nekaj let pozneje je žaloval skupaj z ljudsko množico, ko so v Coimabri pokopali pet manjših bratov, misijonarjev, ki so jih v Maroku umorili muslimani. Dogodek ga je tako pretresel, da je sklenil, da bo prestopil v red manjših bratov in odšel v Afriko oznanjat vero. Leta 1220 je prišel k manjšim bratom v samostan v Coimabri in tam privzel ime Anton. Z ladjo se je odpeljal v Maroko, da bi tam oznanjal Božjo besedo. Kmalu po prihodu v Afriko je hudo zbolel in je bil več mesecev priklenjen na posteljo. Oslabljen in nesrečen je spoznal, da mu ne preostane drugega kot vrnitev na Portugalsko. Med potovanjem po morju proti domovini je usoda odločila drugače. Hud vihar je zdobil ladjo ob obali pred Sicilijo. Anton se je od tam podal v Assisi, kjer je prav takrat potekal generalni kapitelj v Porcijunkuli. Tam posebej še ni bil opažen. Provincial pokrajine Emilia–Romagna se je zavzel zanj in ga vzel s seboj v gorski samostan Monte Paolo v bližini mesta Forlì ob jadranski obali. V tem mestu je do izraza prišla njegova izredna govorniška nadarjenost in tam se je tudi začela njegova odmevna pridigarja pot. Anton je stal na cerkvenih prižnicah, na velikih mestnih trgih in ob obali ter ljudem oznanjal Božjo besedo. V obdobju od leta 1222 do leta 1224 je deloval v krajih okoli Riminija in Milana, od leta 1224 do 1226 pa je bival v južni Franciji. Leta 1227 se je vrnil v severno Italijo, kjer se je ustalil v Padovi. V središču prepričljivih pridig je bil skoraj vedno boj proti krivovercem tistega časa, torej proti katarcem, albižanom in valdežanom. Antonova prizadevanja na tem področju so bila deležna velikih uspehov. Zanj je slišal tudi Frančišek Asiški (1181/2–1226) in mu nazadnje naročil, naj manjše brate teološko izobražuje. Anton Padovanski se je leta 1231 oslavljen in izčrpan umaknil na posestvo v bližini Padove, da bi si tam ponovno nabral moči. V krošnji drevesa si je dal narediti sedež, ki je postal njegov najljubši kraj. Papež Gregor IX. ga je zaradi izrednega poznavanja *Svetega pisma* imenoval *arca testamenti*, *skrinja zaveze*. Ko je Anton začutil, da se bliža čas njegove smrti, se je star komaj petintrideset let podal v ženski samostan Arcella pri Padovi, kjer je 13. junija 1231 umrl med molitvijo spokornega psalma. Njegove posmrtno ostanke so v navzočnosti redovnega generala Bonaventure (1221–1274), prav tako velike osebnosti manjših bratov, leta 1263 prekopali in jih prenesli v baziliko, imenovano po njem. Ob Antonovem grobu so se zgodili številni čudeži. Čeprav je sv. Anton živel pred osmimi stoletji, pa je njegov zgled aktualen tudi dandanes. Nedvomno je s svojimi čudeži nakazal, kaj pomeni sodelovanje človekove narave in Božje milosti. V današnjem času je Cerkev veliko bolj v skušnjavi, da bi se naslanjala zgolj na človeške moči. Ne le zato, ker je sv. Anton velik priprošnjik v številnih stiskah in potrebah današnjega časa, ampak zato, ker se ob njem lahko (znova) učimo moliti. V času močne sekularizacije še posebej potrebujemo močne pričevalce, ki ne bodo zgolj pridigarji iz lastnih moči, ampak po maziljenju Svetega Duha. In takšni lahko premagajo pri preobrazbi človeških src, ki padajo v skušnjava, češ da nas je Bog zapustil in se ne meni za ta svet. Tudi pri nas ga častimo v Šepuljah, poleg glavnega zavetnika sv. Antona Puščavnika.